

TIRANT LO BLANC

***UN AUTOR O MÉS D'UN?**

Encara no està clar del tot. En un principi es creia que Joanot Martorell va morir abans d'acabar l'obra i que la quarta part la va a cabar Joan Martí de Galba, degut a la gran quantitat d'estils, la naturalesa ambigua etc...Segons aquesta teoria Joan Martí de Galba hauria introduït algunes correccions en l'estil i li havia donat final. Per això la figura de Joan Martí de Galba servia per explicar tot allò que no agradava; per exemple Joan Coromines atribuïa les mostres de valenciana prosa que afeixugaven l'obra.

Però darrerament Martí de Riquer (al 1990) va dir que Joanot Martorell era l'únic autor de l'obra i que Galba només hauria introduït alguns canvis en fer una revisió, ja que des de l'inici de l'obra conviuen dos estils diferents, a més Galba no podria haver escrit la quarta part ja que en la Dedicatòria trobem assenyalats alguns episodis dels capítols finals.

El llibre va a rribar a mas de Galba degut a que ell li prestava diners periodicament i i el llibre de Joanot va servir de penyora. Al morir Martorell el llibre encara estaria en mans de Galba i per treure'n algun benefici el va fer imprimir.

***JOANOT MARTORELL, CAVALLER I ESCRIPTOR.**

Joanot Martorell va nèixer a València entre 1405 i 1410. Pertanyia a una família de baixa noblesa. El seu pare era Francesc Martorell i el seu avi Guillem Martorell, que també era escriptor. El seu pare va morir l'any 1435, això va marcar la vida de Martorell degut a que a causa d'aquesta mort la riquesa de la família va entrar en ruïna.

Joanot Martorell era un cavaller que es guiava, com tots els altres cavallers, per les novel·les cavalleresques a l'hora de viure. Martorell va escriure una col·lecció de lletres de batalla que ens mostren el seu temperament. Té interès per les formes cortesanes i pel bon gust.

Després de la mort del seu pare ell va passar a ser l'hereu i el cap de família. Va haver de defensar a la seva llermana Damiata perquè Joan de Monpalau, després d'haver mantingut relacions carnals amb ella sobre promesa de matrimoni, no es va voler casar. La prohibició reial que deia que no es podia celebrar cap duel de mort a València va portar a Martorell a Anglaterra on Enric VI va acceptar de ser el jutge, però finalment Joan de Monpalau va donar una compensació econòmica a Damiata i no va haver duel ni matrimoni. L'estada de més d'un any a Anglaterra va ser una gran experiència per a Joanot. A part d'aquest enfrontament van haver d'altres per qüestions econòmiques, que no van fer més que portar-lo més a la ruïna. Va perdre la casa de València, s'allotjava a casa dels seus germans (Jaume i Damiata). Jaume tenia un veí, Joan Martí de Galba, que li prestava diners a Joanot Martorell normalment, i al qual li va donar la novel·la com a panyora (Tirant lo Blanc).

***EL VIURE NOVEL·LESC DELS CAVALLERS I EL REALISME DEL TIRANT LO BLANC.**

Joanot, com els altres cavallers, volia viure de manera com deia la literatura cavalleresca, la qual era un model existencial dels cavallers. La novel·la és realista i té una gran versemblança, la qual la fa original. El protagonista té trets que li atribueixen una innegable dimensió humana; té defectes, desitjos, i moltes més característiques humanes. Al principi de la novel·la Tirant és un cavaller exemplar i progressivament va sent un exemple didàctic de la complexa realitat de l'home i del món.

La novel·la està escrita amb un gran realisme i versemblança, com si fos una bibliografia de veritat.

Mario Vargas Llosa va enumerar uns principals nuclis temàtics de la novel·la que nosaltres eguïrem en part.

***LA PERSONALITAT LITERÀRIA DEL TIRANT LO BLANC.**

–Una novel·la cavalleresca: És un relat apassionat i veraç del món de la cavalleria del s.XV. La cavalleria en l'època del Quatrecentes entra en declivi, els cavallers es refugien en la nostàlgia de quan els cavallers tenien un dels papers més importants en la societat, i per això Martorell descriu amb tanta importància als cavallers. Però malgrat que sigui una evocació per nostàlgia Martorell en cap moment dona un aire passiu ni trist a l'obra, relata el món cavalleresc com algu que ha de tornar i no una cosa perduda.

–Una novel·la política i militar: El temps polític que vivia Martorell pren força importància en la novel·la per exemple quan fa referència a la caiguda de Constantinoble a mans dels turcs.

També podem esmentar el seu interès per la guerra, el clima que estableix, les referències al valor i el coratge, la habilitat i l'astúcia i la ciència militar en tractes d'estratègia.

–Una novel·la d'ambients i de costums: En la seva novel·la relata fa una excel·lent descripció de totes les classes socials de l'Edat Mitjana. Ens fa veure com la corrupció i la banalitat dominen per igual en totes les classes socials. Podem conèixer el comportament de la gent, el món íntim dels enamorats i molts comportaments.

E l'hora de fer descripcions geogràfiques Martorell té molta cura en fer-ho amb exactitud per donar així més aire de realisme i versemblança, encara que de vegades introdueix noms inversemblants i llocs que també ho són

–Una novel·la sentimental i eròtica: Aquests dos aspectes juguen un paper molt important en la novel·la i són tractats amb gran naturalitat i curiositat. Joanot vol que Tirant sigui recordat com a amant i no com a guerrer. La novel·la tracta tots els temes sexuals (fetixisme, jocs erògens, lesbianisme, adulteri, festes sensuals...) però també li dona molta importància a l'amor apassionat. Però això també té un costat fosc perquè dona lloc a que surgeixin desenganys, adulteri i més coses que fan arribar a la tristesa de qui els pateix. Martorell prentent explicar sense opinar el fet de que els personatges fan el que fan, ell busca el perquè. Joanot dona molta importància a les figures femenines, abans oblidades en altres llibres, ell escriu amb naturalitat el desig sexual de les dones i vol trencar el mite de la virginitat, podem deduir que Martorell té una inegable simpatia i devilitat per les dones i el seu món.

–Ironia i humor: Tracta el món sempre amb un humor, però no amb un humor maliciós sinó un humor que fagi somriure al lector, busca el realisme i la ironia de les situacions. Encara i tot ser un cavaller no s'ho pensa dos cops a l'hora de ridiculitzar-ne les mancances.

–La llengua i l'estil: Trobem dos models de llengua diferents; primer hi ha una d'estil solemne, barroc, oratori conformat i del retoricisme de la valenciana prosa que forma grans parlaments dels personatges, lamentacions, tot molt difícil de llegir perquè constitueix una subordinació molt extensa. I per altra banda trobem el estil artitzat, la novel·la té un to dinàmic i efectiu, un to colo·loquial ple de frases breus i familiars. També juga amb les expressions colo·loquies que li donen gràcia al text.

***ESTRUCTURA DE LA NOVEL·LA.**

Està format per una estructura oberta i dútil que permet encaixar els capítols i donar-li continuïtat a la novel·la. Per això a nosaltres ens pot cridar l'atenció com comença la novel·la pel fet que no comença parlant de Tirant sinó de Guillem de Varoic. La novel·la té molt de sentit té si ho podem dir així un únic objectiu, una única ideologia.

L'estructura no encaixa amb la de les nostres novel·les però això no vol dir que no sigui correcta. La divisió del Tirant lo Blanc no està feta per Martorell i els epígrafs tampoc.

***UNA NOVEL·LA AMB FORMA DE MOSAIC.**

Martorell utilitza frecuentment fragments textuais d'altres novel·les però això no vol dir que siguin plagis ja que els escriptors es veuen influïts per altres obres i tenen dret a treure'n profit del contingut i dels materials fentlis canvis o retocs.

Però per al lector pot significar un problema perquè en el Tirant lo Blanc s'utilitzen moltes expresions textuais. Amb això Martorell aconsegueix el desconcert que tant li agrada crear en els lectors i així pot també crear polèmica.

Per tant els fragments textuais són una part molt important en la novel·la de Martorell ja que la fa més completa i didàctica.